

og regelmæssigt hver Samling, med Undertagelse af et Par Samlinger, vistnok i Løbet af ca. en Snes Aar. Der er blevet holdt Foredrag og Diskussion om det ved de Førstebehandlinger, det har været Genstand for gennem adskillige Aaringer, kortere eller længere, og Resultatet heraf er, synes jeg, at der nu ikke kan siges ret meget nyt om denne Sag. Jeg synes ogsaa, at den ærede Ordfører for Forslagsstillernes (Martin Olsen) Foredrag i nogen Maade vidnede herom. Det kan ikke siges, at det var saa helt kort, det skulde da være maalt med den socialdemokratiske Aalen, men noget nyt fandt jeg ikke deri, skønt jeg gav nøje Agt paa, om der fremkom noget nyt, som man kunde have godt af at høre. En eneste Ting synes jeg, der kom frem, men den skal jeg vende tilbage til senere.

Som det nylig blev nævnt af den højtærede Indenrigsminister, er dette et Lovforslag, som i væsentlig Grad burde tage Sigte paa sundhedsfarlige Erhverv. At den højtærede Minister stillede sig saaledes, finder jeg ganske naturligt, da det radikale Parti i sit Odense-Program har et Punkt, som netop gaar ud paa, at naar Arbejder af en vis Natur kræver en begrænset Arbejdstid af Hensyn til Sundhedsforholdene, bør der lovgives for disse Arbejder. Men det er egentlig ogsaa den Stilling, som det Parti, jeg tilhører, har indtaget; vi har staaet saaledes gennem de mange Aar, vi har haft dette Forslag fremme, at overfor Arbejder af sundhedsfarlig og sundhedsnedbrydende Natur, eller naar unge Menneskers, Mænds eller Kvinders, Helbred under visse Forhold kunde tænkes at lide der under, har vi stedse været lydhøre og villige til at gaa med til at lovgive, og der er ogsaa lovgivet paa mange Omraader i den Henseende. Det er egentlig det samme Standpunkt, den højtærede Minister indtog. Men derfra, fra at lovgive paa det Omraade, at en Arbejdsgiver ikke maa misbruge Arbejderne i saadanne sundhedsfarlige Erhverv, og saa til ved Lov at fastsætte en obligatorisk Arbejdstid i al Almindelighed er der i Virkeligheden et langt Spring. Naar man læser Lovforslaget igennem, ser det for saa vidt uskyldigt ud, men der kan jo ses forskelligt paa, hvorvidt en Arbejdsdag paa 8 Timer i Døgnet er passende; den er jo ikke lige passende overfor alle Arbejder. Men det, man er mest betænkelig ved indenfor det Parti, jeg tilhører, er Princippet. At komme ind paa ved Lov at bestemme, hvor længe en Arbejdsdag maa vare under almindelige Forhold, er farligt. Der er i Lovforslaget peget paa en 8 Timers Arbejdsdag, men der

kan jo være delte Meninger om, hvorvidt 8 Timer er det absolut rigtige; man kan maaske finde det passende for adskillige Arbejder, men ikke for andre. Men hvis man nu fik dette Timetal lovfæstet, kunde man saa være sikker paa, at ikke om kort Tid de samme Folk kom igen og sagde, at 8 Timer er ikke det passende, nej, 7 eller 6 Timer vilde være mere passende? Dersom jeg ikke husker fejl, er der i Diskussionen her for nogle Aar tilbage udtalt netop dette, at nu kunde vi jo begynde med de 8 Timer, og hvis det saa ikke passede, og hvis muligvis Arbejdsforholdene artede sig saaledes, at man kunde hjælpe sig med mindre Arbejdstid, ja, saa kunde man gaa til 7 eller 6 Timer, eller hvad det nu maatte blive.

Dette Lovforslag er hidtil gaaet under det populære Navn: Forslag til Lov om en Normalarbejdsdag. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Martin Olsen) brugte dette Udtryk. Men der var noget andet, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, og det vil jeg gerne pege paa, da der, saa vidt jeg ved, ikke er peget paa det fra nogen anden Side, og det er, at den ærede Ordfører kaldte dette Lovforslag „Forslag til Lov om en Maksimalarbejdstid“. Jeg tror, at dette Navn egentlig er meget mere berettiget end det gamle Navn „Normalarbejdsdag“. Den kender vi, den er der demonstreret for gennem mange Aar den 1. Maj, men dette Lovforslag er og vil absolut i højere Maal blive en Lov om Maksimalarbejdstid. Hvis man nu vil lovgive paa det Omraade, her er nævnt, for disse Arbejdere, synes jeg, at man ret hurtigt maa komme til at lovgive over hele Linien, endogsaa for Hjemmearbejde, som den højtærede Minister sagde, og dersom man kom dertil, mente han, at Arbejderne vilde blive meget utilfredse dermed og betakke sig for det. Men jeg mener, at dersom vi ikke ogsaa kan komme dertil, nytter det ikke ret meget, at vi faar en Normalarbejdsdag, thi saa kan Arbejderne gaa over til Hjemmearbejde, og det vil være til Skade for mange af de andre Arbejdere, og det er hverken Frihed eller Lighed. Det foreliggende Lovforslag er heller ikke særlig præget af Lighed i alle Retninger, thi det sætter Bødestraf for Arbejdsgivere, men ikke for Arbejdere, der arbejder ud over den fastsatte Arbejdstid.

Den højtærede Minister var inde paa, at Arbejderne kunde jo dele Arbejdet saaledes, at de arbejdede for flere Arbejdsgivere, saaledes at de for en Arbejdsgiver arbejdede i 8 Timer og saa gik over og